

**Kamila Mrnková:
Aspekty fungování veganské kavárny na malém městě**

Kamila Mrnková se ve své práci celkem sympaticky věnuje tématu veganské kavárny na malém městě, resp. obecněji planetě šetrnějšímu způsobu života. Svůj výzkum charakterizuje jako typickou etnografii a způsob psaní jako svébytný příběh: „(...) mé výzkumné poznatky povedou celou strukturu (sic!) napříč prací, do níž budu vplétat pramínky teoretických východisek, od kterých jsem se po celou dobu odrážela.“

Čtenář tak má možnost zhruba na padesáti stránkách textu nahlédnout do zákoutí jedné kavárny, dozvědět se něco o jejím fungování, základech veganství, prodělat s autorkou změnu stravovacích návyků (stala se vegetariánkou se zkušeností, která k tomu patří). Text doplňují fotografie. Jako nahlédnutí splňuje práce svou úlohu – je výsledkem dlouhodobější práce, reflektuje odbornou literaturu, splňuje formální požadavky.

Slabinou práce je podle mého mínění teoretické ukotvení. V úvodu autorka odmítla antropologii jídla s odůvodněním, že se bude „zaobírat sociálními interakcemi, myšlenkovými směry a událostmi (...)“. To jednak nezní příliš přesvědčivě, jednak autorka neukázala na jinou teoretickou debatu, z níž by vzešly její výzkumné otázky. Práce naopak působí dojmem, že její pozorování jsou až následně podepřeny další odbornou literaturou.

Určitý vliv na to může mít skutečnost, že autorka při svém psaní vychází z několika diplomních prací. Diplomní práce představují specifický žánr a domnívám se, že by měly být v seznamu literatury jako diplomní označeny. Spíše za nešťastné považuji převzetí „konceptu čtyř realit restaurace“ z diplomní práce M. Mikovcové. Snad to autorce pomohlo v určitém uspořádání výzkumu, není to však koncept ani nějak výrazně nosný či analytický, nepomohl ani přehledné strukturaci psaného textu (u některých kapitol si nejsem jistý, zda patří sem nebo jinam). Autorka také kolísá v psaní mezi Kavárnou „filosofující“ a „filozofující“

Vágní výzkumný cíl je pak patrný i při sběru dat, resp. prezentaci dat. Sebraná data sice představují zajímavé informace, ale např. jasnou představu o tom, jak vypadá „ideální den“ v kavárně čtenář nezíská. Někdy autorka strohý popis, uvedení čísel obětuje expresivnímu vyjádření „praská ve švech“.

Chce-li autorka porozumět motivacím lidí, kteří do kavárny chodí, tak více než nedůsledná etnografie budí rozpaky absence rozhovorů s návštěvníky. Pokud spadají pod neformální rozhovory, jak je autorka zmiňuje v metodologii, v analýze ani textu s nimi nepracuje. To se ale týká i sporadických výstupů z polostrukturovaných rozhovorů (pravděpodobně vedených s majitelkou a servírkou). Proč se autorka neptá středoškoláků posedávajících v kavárně na motivace a volí jen jejich zaznamenání? Chodí stále titíž nebo se to obměňuje? Jak jsou oblečení, jak se chovají?

V etice výzkumu je chvályhodné, když si autorka uvědomuje, že lze anonymizované město poměrně jednoduše odhalit. Otázkou však je, zda neměla postupovat jinak. Pokud anonymizaci zaručila, je udání Středočeského kraje a přesné vzdálenosti k Praze údaj, který neměl být prozrazen. Současně se autorka nevěnuje tomu, že se podle rolí rozpoznají aktéři.

Styl práce je svěží, aktivismus je pochopitelný. Trochu chybí úvaha, proč jsou „Majitelka“ a „Kavárna“ psány s velkými písmeny.

Práci doporučuji k obhajobě. Navrhuji hodnocení **velmi dobře** s ohledem na obhajobu.

V Řevnicích dne 8. června 2019

Mgr. Ondřej Skripnik Ph.D.